

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

ÄRA
MINU
PÄRÄST
NUTA

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Don't Cry for Me
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2012 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12428923
ISBN 978-9949-87-156-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sõdurid saavad lahingväljaõppe – neid treenitakse oma riigi ja kaaslaste eest elu ja surma peale võitlema. Nad peavad olema vastupidavad – ning täitma kõhklematult käsku. Nad lepivad tõsiasjaga, et kui nad sõtta lähevad, ei pruugi nad tagasi tulla, ja nad on valmis end ohverdama, et oma maad türanniast vabana hoida.

Neid õpetatakse surema – kuid keegi ei õpeta neile, mida teha siis, kui nad tulevad tagasi tükkideks lastuna, kehaliselt, vaimselt ja hingeliselt purunenuna. Nad tulevad koju, kuid see, mis nad sõjas näinud ja teinud on, on neid igaveseks muutnud ning ainsad inimesed kodus, kes neid tõeliselt mõistaksid, on kas kremeeritud ja tuulde puistatud või on nad kuus jalga maa all.

Ma pühendan selle raamatu meie suure rahva haavatud sõdalastele, kes on tulnud lahingust, et seda lahingut oma unenägudes lõputult kordama jääda.

Ma ei tea teie nimesid, kuid ma nutan teie pärast.

Te olete minu kangelased.

Üks

Rebel Ridge, Kentucky

Aprill

„SNAIPER kella kolme peal. Maha! Maha!“

Kuulid tungisid läbi seinte. Keegi karjus. Keegi palus jumalat, et tal lastaks surra.

Quinn oli kõhuli ja roomas avause poole, et snaiprit sihtida, kui maailm õhku lendas.

Ühel hetkel oli Quinn tagasi Afganistanis ja vaatas pealt, kuidas esimese klassi reamehe Wooteni pea õhku lendas, ning järgmisel hetkel oli ta ärkvel. Ta ajas end voodis istukile, pea lõhkumas, keha higist nõretamas.

Ta heitis teki pealt ja tuikus akna juurde, millest avanes vaade mägiaasale. Päikesetõusuni oli jäänud vähem kui tund. Taevast oli uue päeva peatne saabumine juba näha.

Miks see aina kordub? Miks ta ei suuda seda unustada? Ta toetas pea aknale ja sulges silmad, üritades õudusunenägu tagasi põrgusse saata, ja mõtles, kas kunagi tuleb üldse aeg, kui õudus tuhmub – aeg, kui ta suudab leppida tõsiasjaga, et on tagasi kodus Kentuckys?

Tühiasjal nimega posttraumaatiline stressihäire, mille ta sõjast kaasa tõi, oli kombeks kõige ebasobivamal hetkel oma inetut pead tõsta. See polnud nagu liivakirbud, mis tubli teepuu-õliannuse peale kahte lehte laiiali vajuvad. Ükski ravim, vaktsiin

ega võlukepike ei suutnud seda ära kaotada. See oli nagu kingitus, mida jätkuvalt anti – ööst öösse korduvates unenägudes ja eredas päevavalguses hetkedel, kui ta seda kõige vähem ootas. Sõna, heli, isegi lõhn võisid selle hetkega tagasi paisata. See lita-poeg istus ta seljas ja keeldus lahkumast.

Kuna aeg oli liiga varane, et end tööleminekuks valmis seada, ja liiga hiline, et tagasi magama minna, käis ta kiiresti vannitoas, haaras dressipüksid ja läks põõningutrepist alla. Tema sammud kajasid majakese lehtpuitpõrandal, kui ta kööginurka kohvi tegema läks. Kui kohv oli valmis, võttis ta oma esimese aurava tassi maja ümbritsevale terrassile kaasa, et päikesetõusu ootama jääda.

Quinni ilmumisest häiritud öökull tõusis viilkatuselt õhku ja lendas puude vahele. Udu hõljus vöö kõrgusel maapinnal kuni puulatvadeni välja. Ta nägi vilksamisi vasakul liikumist, ja ootas, kuni üüratute sarvedega põder udust nähtavale ilmus. Põder tardus paigale, justkui tajudes, et ta pole enam ükski.

Kuigi Quinn seisis liikumatult, teadis ta, et põder tunneb ta lõhna – või vähemalt kohvilõhna –, kuid sellest tema minema peletamiseks ei piisanud. Mõne hetke pärast liikus ta väärikalt üle lagendiku ja kadus metsa. See oli Quinni jaoks palju parem hommikutervitus kui too unenägu.

Ta istus ülemisele trepiastmele, toetas küünarnukid põlvedele ja jäi kohvi jahtumist ootama, meenutades aega, kui see siin oli olnud vanaisa kodu ja tema elas perega endiselt oma kodus. Ainult et seda maja toona veel polnud. See on uus. Quinn oli selle pere abiga ehitanud siis, kui vana maja tulevahetuses Los Angelese palgamõrvaritega õhku lendas.

Nad olid tulnud vaigistama tunnistajat, kes end mägedes varjas, et too ei saaks kohtus nende ülemuse vastu tunnistusi anda. See tunnistaja polnud üksnes kauge sugulane, vaid ka tema venna Ryali ammune kallim.

Pahad mehed kaotasid lahingu.

Ryal, Beth ja nende väike tütar Sarah elasid oma elu õnnelikult edasi.

Quinn üritas endiselt võidujooksus sõjaga peale jääda.

Hetk hiljem ilmus metsaveerele koiott, tõstis pea, tõmbas siis saba jalge vahele ja kadus.

„Jajah, ma tean, et rikun su tänahommikust päevakava, kuid minu oma rikuti ka ära,“ ütles Quinn ja rüüpas kiiresti sõõmu kohvi, kui oli veendunud, et see on piisavalt maha jahtunud.

Ta istus, üks silm aasal jälgimas ööloomade maa alla pugemist ja päevaelukate väljailmumist, oodates samal ajal päiksetõusu.

Daniel Boone'i riikliku metsateenistuse maapiirkondade metsavahina oli ala, millel ta silma peal hoidis, teedest eemal ja asustamata, kui välja arvata metsloomad. Mida vähem ta inimestega kokku puutus, seda rohkem see töö talle meeldis.

Lõpuks austas päike teda tõusmisega ja Quinn asus tööpäevaks valmistuma.

Keskhommikuks oli ta Rebel Ridge'i vastasküljel, matkates mööda Greenlee Passi üles ning otsides Robert Layne'i ja Wayne Halli, kaht matkaselli, kes olid looduspargist väljumisega päeva jagu hiljaks jäänud. Ta ei eeldanud probleeme, kuid nii metsikus kohas võib õnnetusse sattumine ilma meditsiinilise abita olla elu ja surma küsimus. Tal olid kaasas toit ja esmaabivahendid ning ta pidas metsavahtide peastaabiga sidet kahesuunalise raadio abil. Viimane teada olev kontakt matkajatega oli just Greenlee Passi kohal. Kuna ta polnud neid ülespoole rühkides kohanud, uskus ta, et nad on endiselt temast ees. Kui nad just midagi rumalat ei teinud, rajalt maha ei keeranud ega ära ei eksinud, mis juhul tuleb neid õhust või hobuste ja päästekoortega otsima hakata. Kaheksateistkümne kuu jooksul, kui ta seda tööd oli teinud, oli olnud vaid üks selline juhtum, mis lõppes õnnelikult. Ta lootis, et ka seekord kujuneb lõpp selliseks.

Ta oli peaaegu kolm tundi kõndinud, kui tegi paljandil peatuse, et binoklit kasutada. Piirkonna hoolikas läbivaatamine ei

näidanud midagi muret tekitavat. Ei mingit suitsu. Ei mingit hädaolukorra lippu. Mitte midagi. Ta pani binokli tagasi taskusse, jõi vett ja jätkas teekonda üles.

Vähem kui sada meetrit hiljem leidis ta esimese verejälje. See oleks tal märkamata jäänud, kui seda poleks katnud tohutu kogus sipelgaid. Pärast esimest jälge leidis ta järgmise ja siis veel ühe. Ta ei teadnud, kas veri pärineb inimeselt või loomalt, kuid nii või teisiti ei tähendanud see midagi head. Ta ei tahtnud haavatud looma peale sattuda, kuid tal polnud muud valikut kui jätkata mööda verejälgi teed ülespoole, juhuks, kui need on tema matkajad.

Vere lätet polnud vaja kaua otsida. Sada meetrit kõrgemal tundis ta surma lõhna. Läänud veel mõni meeter edasi, leidis ta ühe matkajatest – või osa temast. Käsi ja jalg olid puudu koos enamiku siseelunditega.

Vaatepilt paiskas ta tagasi Afganistani sellise hooga, et hetkeks ta peaaegu kaotas enesevalitsuse. Ta haaras identifitseerimismärgist, mida ta endiselt kandis, ja hoidis sellest kinni, nagu sõltuks sellest tema elu. Metall soonis ta peopessa ja see valu aitas tal keskenduda.

Ta pööras pilgu vaatepildilt ja hakkas ümbrust uurima, püüdes aru saada, mis juhtunud oli. Surnukehast kuue meetri kaugusel oli seljakott, mis rippus jäseme küljes. See näis olevat hammaste ja küünistega küljest rebitud. Looduspargis elab must karu. See ei ole hea.

Kui ta leidis küünisejäljed puutüvel, kus karu oli oma territooriumi märgistanud, peatus ta ja jõllitas neid. Küünisejäljed olid kolme meetri kõrgusel. Oli see vast üks põrgulikult suur karu.

Ta haaras raadio, et sõnum edasi anda.

„Walker siin, kas olete kuuldel?“

„Räägi, Walker,“ ütles dispetšer.

„Leidsin ühe matkaja. Surnud. Näeb välja nagu karu rünnak. Küünisejäljed on kolme meetri kõrgusel.“ Ta andis surnukeha

GPS-koordinaadid. „Mul on verejäljed, mis viivad mäest alla, ja ma lähen mööda neid edasi. Üks matkajatest on endiselt puudu. Võimalik, et need on tema jäljed.“

„Selge, Walker. Ole ettevaatlik. Side lõpp.“

Quinn libistas vintpüssi rihma õlalt, pistis padruni kamb-
risse ja läks tagasi rajale.

Nüüd, kui ta teadis, keda ta jahib, lülitusid instinktid sisse. Metsa sigines vaikus – nagu hoiaks see hinge kinni. Ta peatus ja kuulatas. Isegi õhk ei liikunud. Hetke pärast jätkas ta kõndimist, järgnedes verele metsa, hoides pilgu maas ja häälestades kõrvad helidele enda ümber. Kümme meetrit edasi praksus korraga oks. Ta kükitas silmapilkselt ja sihtis vintpüssiga heli suunas. Hetk hiljem ilmus põõsa alt nähtavale pesukaru ja kadus sama kiiresti teise alla.

Kurat. Ta hingas aeglaselt välja ja jätkas liikumist.

Pinnas puude all oli vetruv – täis koltunud lehti ja männiok-
kaid –, kuid see polnud sedasorti pinnas, mis oleks jälgi hoid-
nud. Alles siis, kui ta jõudis esimesse kohta, mis polnud leh-
tedega kaetud, leidis ta esimese jalajälje. See oli inimese oma. Nüüd, kui ta teadis, et jälitab inimest, mitte karu, hakkas ta hүүdma. Ta ei teadnud, kumb on surnud ja kumb oli minema pääsenud, niisiis hüüdis ta mõlema nime.

„Halloo! Halloo! Robert? Wayne? Kus te olete?“

Ta kõndis hüüdes mööda vereprintsmeid, murdunud oksid ja aeg-ajalt nähtavale ilmuvaid jalajälgi edasi. Ta oli oma kaks-
kümme minutit teel olnud, kui kuulis mingit tasast heli. Ta peatus, kuulatas ja hakkas uuesti hüüdma.

„Halloo! Robert? Wayne?“

Ta kuulis uuesti seda heli. Keegi hüüdis vaevukuuldavalt appi. Tema süda jättis löögi vahele.

„Jätka hüüdmist! Ma tulen,“ hüüdis ta ja jooksis heli suunas.

Ühel hetkel tungis ta läbi võsastunud tihniku, järgmisel pidi juba hüppama, et kellelegi mitte peale astuda.